

“मीठे बच्चे- भिन्न-भिन्न युक्तिहरू सामुन्ने राखेर यादको यात्रामा रहने गर, यस पुरानो दुनियाँलाई भुलेर आफ्नो प्यारो घर र नयाँ दुनियाँलाई याद गर।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ कर्म अथवा पुरुषार्थ अहिले नै चल्छ, सारा कल्पमा होइन?

उत्तर:- यादको यात्रामा रहेर आत्मालाई पावन बनाउने पुरुषार्थ, सारा दुनियाँलाई पतितबाट पावन बनाउने कर्म सारा कल्पमा केवल यसै संगमको समयमा चल्छ। यो कर्म हर कल्प दोहोरिन्छ। तिमी बच्चाहरूले यस अनादि अविनाशी ड्रामाको अद्भुत रहस्यलाई बुझेका छौ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। त्यसैले रुहानी बच्चाहरूलाई देही-अभिमानि या रुहानी अवस्थामा निश्चयबुद्धि भएर बस्नु वा सुन्नुपर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- आत्माले नै सुन्छ यी अंगहरूद्वारा, यो पक्का याद गरिराख। सद्गति र दुर्गतिको यो चक्र त हरेकको बुद्धिमा रहनु नै पर्छ, जसमा ज्ञान र भक्ति सबै आउँछ। हिँड्दा डुल्दा बुद्धिमा यो ज्ञान रहोस्। ज्ञान र भक्ति, सुख र दुःख, दिन र रातको खेल कसरी चल्छ। हामीले ८४ को पार्ट खेल्छौ। बाबालाई याद छ त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि यादमा रहने पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। यसबाट तिम्रो विकर्म पनि विनाश हुन्छ र तिमीले राज्य पनि पाउँछौ। जानेका छौ- यो पुरानो दुनियाँ त अब समाप्त हुनु छ। जसरी कुनै पुरानो घर छ र नयाँ बनाउँछन् भने भित्र निश्चय हुन्छ- अब हामी नयाँ घरमा जान्छौं। फेरि घर बन्नमा कहिले वर्ष, दुई वर्ष लाग्छ। जसरी नयाँ दिल्लीमा सरकारी भवन आदि बनाउँदा अवश्य सरकारले भन्छ- हामी ट्रान्सफर भएर नयाँ दिल्लीमा जान्छौं। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो सारा बेहदको दुनियाँ पुरानो छ। अब जानु छ नयाँ दुनियाँमा। बाबा युक्तिहरू बताउनु हुन्छ- यस्ता-यस्ता युक्तिबाट बुद्धिलाई यादको यात्रामा लगाउनु छ। हामी अब घर जानु छ त्यसैले स्वीट होमलाई याद गर्नु छ, जसको लागि मनुष्यले टाउको दुखाउँछन्। यो पनि प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- यो दुःखधाम अब समाप्त हुनु छ। हुन त तिमी यहाँ रहेका छौ तर यो पुरानो दुनियाँ मन पर्दैन। हामीलाई फेरि नयाँ दुनियाँमा जानु छ। अगाडि कुनै चित्र नभए पनि तिमीले सम्झन्छौ- अब पुरानो दुनियाँको अन्त्य हुँदैछ। अब हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। भक्तिमार्गका त कति चित्र छन्। त्यसको तुलनामा तिमी त धेरै कम छन्। तिमी यी ज्ञानमार्गका चित्र हुन र ती सबै भक्तिमार्गका हुन्। चित्रमा नै सारा भक्ति हुन्छ। अब तिम्रो त हो वास्तविक चित्र, त्यसैले तिमीले सम्झाउन सक्छौ- गलत के हो, सही के हो? बाबालाई भनिन्छ नै ज्ञान सागर। तिमीलाई यो ज्ञान छ। तिमीलाई थाहा छ, हामीले सारा कल्पमा कति जन्म लिएका छौं। यो चक्र कसरी फिर्छ। तिमीलाई निरन्तर बाबाको याद र यस ज्ञानमा रहनु छ। बाबाले तिमीलाई सारा रचयिता र रचनाको ज्ञान दिनुहुन्छ। त्यसैले बाबाको पनि याद रहन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- म तिम्रो बाबा, टिचर, सद्गुरु हँ। तिमीले केवल यो सम्झाऊ- बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले मलाई पतित-पावन, मुक्तिदाता, गाइड भन्छौ नि। कहाँको गाइड? शान्तिधाम, मुक्तिधामको। त्यहाँसम्म बाबाले लिएर गएर छोड्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई पढाएर, सिकाएर, फूल बनाएर घर लगेर छोड्नुहुन्छ। बाबा सिवाय त अरु कसैले लिएर जान सक्दैन। हुन त कोही जति नै तत्त्वज्ञानी वा ब्रह्मज्ञानी होस्। उनीहरूले सम्झन्छन्- हामी ब्रह्ममा लीन हुन्छौं। तिम्रो बुद्धिमा छ- शान्तिधाम त हाम्रो घर हो। त्यहाँ गएर फेरि हामी नयाँ दुनियाँमा सबैभन्दा पहिला आउने छौं। उनीहरू सबै पछि आउँछन्। तिमीलाई थाहा छ- कसरी सबै धर्म नम्बरवार आउँछन्। सत्ययुग-त्रेतामा कसको राज्य हुन्छ? उनीहरूको धर्मशास्त्र के हो? सूर्यवंशी-चन्द्रवंशीको त एउटै शास्त्र छ। तर त्यो गीता कुनै वास्तविक होइन किनकि तिमीलाई जुन ज्ञान मिलेको त्यो त यहाँ नै समाप्त हुन्छ। त्यहाँ कुनै शास्त्र हुँदैन। द्वापरदेखि जुन धर्म आउँछन् उनीहरूका शास्त्र कायम छन्। चल्दै आइरहेका छन्। अब फेरि एक धर्मको स्थापना हुन्छ अनि बाँकी सबैको विनाश भएर जान्छ। भनिरहन्छन्- एक राज्य, एक धर्म, एक भाषा, एकमत होस्। त्यो त एकद्वारा नै स्थापना हुन सक्छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्मको सारा ज्ञान छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब पावन बन्नको लागि पुरुषार्थ गर। आधाकल्प लागेको छ तिमीलाई पतित बन्नमा। वास्तवमा सारा कल्प नै भनी, यो यादको यात्रा त तिमीले अहिले नै सिक्छौ। त्यहाँ यो हुँदैन। देवताहरू पतितबाट पावन हुने पुरुषार्थ गर्दैनन्। उनीहरूले पहिला राजयोग सिकेर यहाँबाट पावन भएर जान्छन्। त्यसलाई सुखधाम भनिन्छ। तिमीलाई थाहा छ- सारा कल्पमा केवल अहिले नै हामीले यादको यात्राको पुरुषार्थ गर्छौं। फेरि

यही पुरुषार्थ अथवा जुन कर्म चल्छ- पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनको लागि, फेरि कल्पपछि दोहोरिन्छ। चक्कर त अवश्य लगाउँछन् नि। तिमी बुद्धिमा यी सबै कुरा छन्- यो नाटक हो, सबै आत्माहरू पार्टधारी हुन् जसमा अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जसरी त्यो ड्रामा चलिरहन्छ। तर त्यो फिल्म खिएर पुरानो हुन्छ। यो हो अविनाशी। यो पनि आश्चर्य हो। कति सानो आत्मामा सारा पार्ट भरिएको छ। बाबाले तिमीलाई कति गहन-गहन महीन कुरा सम्झाउनु हुन्छ। अहिले कसैले सुन्यो भने भन्छ- यो त धेरै आश्चर्यजनक कुरा सम्झाउनु हुन्छ। आत्मा के हो, त्यो अहिले बुझ्ने। शरीरलाई त सबैले जानेका छन्। डाक्टरहरूले त मनुष्यको मुटुलाई पनि बाहिर निकालेर फेरि राखिदिन्छन्। तर आत्माको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। आत्मा पतितबाट पावन कसरी बन्छ, यो पनि कसैले जान्दैन। पतित आत्मा, पावन आत्मा, महान् आत्मा भन्छन् नि। सबैले पुकार्छन् पनि- हे पतित-पावन आएर मलाई पावन बनाउनुहोस्। तर आत्मा कसरी पावन बन्छ? यसको लागि अविनाशी सर्जन चाहिन्छ। आत्माले उहाँलाई पुकार्छन् जो पुनर्जन्म रहित हुनुहुन्छ। आत्मालाई पवित्र बनाउने दबाई उहाँकै पासमा छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूको खुशीमा रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ- भगवानले पढाउनु हुन्छ, अवश्य तिमीलाई भगवान-भगवती बनाउनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा यी लक्ष्मी-नारीयणलाई भगवान-भगवती नै भनिन्छ। त्यसैले यथा राजा-रानी तथा प्रजा हुन्छ नि। आफू समान पवित्र पनि बनाउनु हुन्छ। ज्ञान सागर पनि बनाउनु हुन्छ फेरि आफू भन्दा पनि ठूलो, विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। पवित्र, अपवित्रको पूर्ण पार्ट तिमीले खेल्नुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्ने, जसको लागि भनिन्छ- यो धर्म प्रायः लोप भएको छ। त्यसलाई बरको वृक्षसँग नै तुलना गरिएको छ। हाँगाहरू धेरै निस्कन्छन्, मूल छैन। यहाँ पनि कति धर्मका हाँगाहरू निस्किएका छन्, जग देवता धर्म छैन। प्रायः लोप भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो धर्म छ तर धर्मको नाम फेरिदिएका छन्। पवित्र नभएकाले आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन्। नभएपछि त बाबा आएर रचना रचनुहुन्छ नि। तिमीलाई अहिले थाहा छ- हामी पवित्र देवता थियौं। अहिले पतित बनेका छौं। हर चीज यस्तो हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले यो भुल्नु हुँदैन। पहिलो मुख्य लक्ष्य हो बाबालाई याद गर्ने, जसबाटै पावन बन्नु छ। भन्न त सबैले यस्तै भन्छन् - हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। यसो भन्दैनन्- हामीलाई राजा-रानी बनाउनुहोस्। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै नशा हुनुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी त भगवानका बच्चाहरू हौं। अहिले हामीलाई अवश्य वर्सा मिल्नुपर्छ। कल्प-कल्प यो पार्ट खेलेका छौं। वृक्ष बढ्दै जान्छ। बाबाले चित्रमा पनि सम्झाउनु भएको छ- यो हो सद्गतिको चित्र। तिमीले मौखिक पनि सम्झाउँछौ, चित्रमा पनि सम्झाउँछौ। तिमी यी चित्रमा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य आउँछ। बच्चाहरू जो सेवाधारी छन्, आफू समान बनाउँदै जान्छन्। पढेर पढाउने कोसिस गर्नुपर्छ। जति धेरै पढ्छौ त्यति उच्च पद पाउँछौ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तदबिर (पुरुषार्थ) त गराउँछु, तर त कदिर पनि हुनुपर्छो नि। हरेकले ड्रामा अनुसार पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। ड्रामाको रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। बाबा, बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ। साथै लिएर जाने सच्चा-सच्चा सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। उहाँ बाबा अकालमूर्त हुनुहुन्छ। आत्माको यो तख्त हो नि, जसद्वारा यो पार्ट खेल्नुहुन्छ। बाबालाई पनि पार्ट खेल्न, सद्गति गर्नको लागि तख्त चाहिन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई साधारण तनमा नै आउनु छ। आडम्बर केही पनि राख्न सकिदैन। ती गुरुहरूका अनुयायीले त गुरुको लागि सुनको सिंहासन, महल आदि बनाउँछन्। तिमीले के बनाउँछौ? तिमी बच्चाहरू पनि हो, विद्यार्थी पनि हो। त्यसैले तिमीले उहाँको लागि के गर्छौ? कहाँ बनाउँछौ? यी त साधारण छन्।

बच्चाहरूलाई यो पनि सम्झाइरहनु हुन्छ- वेश्याहरूको सेवा गर। गरिबको पनि उद्धार गर्नु छ। बच्चाहरूले कोसिस पनि गर्छन्, वनारसमा पनि गएका छन्। उनीहरूलाई तिमीले उठायौ भने भन्छन्- वाह बी.के.को त कमाल छ- वेश्याहरूलाई पनि यो ज्ञान दिन्छन्। उनीहरूलाई पनि सम्झाउनु छ- अब तपाईं यो धन्दा छोडेर शिवालयको मालिक बन्नुहोस्। यो ज्ञान सिकेर फेरि सिकाउनुहोस्। वेश्याहरूले पनि अरूलाई सिकाउन सक्छन्। सिकेर होसियार भएर गए भने फेरि आफ्ना अफिसरहरूलाई पनि सम्झाउने छन्। हलमा चित्र आदि राखेर बसेर सम्झायौ भने सबैले भन्छन् वाह! वेश्याहरूलाई शिवालय निवासी बनाउनको लागि यी बी.के. निमित्त बनेका छन्। बच्चाहरूलाई सेवाको लागि विचार चल्नुपर्छ। तिमीमाथि धेरै जिम्मेवारी छ। अहिल्याहरू, कुब्जाहरू, भिलनीहरू, गणिकाहरू यी सबैको उद्धार गर्नु छ। गायन पनि छ, साधुहरूको पनि उद्धार गर्नुभयो। यो त सम्झन्छौ- साधुहरूको उद्धार हुन्छ अन्त्यमा। अहिले उनीहरू तिमी बने भने भक्तिमार्ग नै सारा समाप्त भएर जान्छ। क्रान्ति हुन्छ। संन्यासीहरूले आफ्नो आश्रम छोडिदिन्छन्, भन्छन् हामीले हार खायौं। यो अन्त्यमा हुन्छ। बाबाले निर्देशन दिइरहनु हुन्छ- यसो-यसो गर। बाबा त कहीं बाहिर जान सक्नुहुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चाहरूसँग

गएर सिक। सम्झाउने युक्ति त सबै बच्चाहरूलाई बताइरहनु हुन्छ। यस्तो कार्य गरेर देखाऊ जसद्वारा मनुष्यको मुखबाट वाह-वाह! निस्कियोस्। गायन पनि छ, शक्तिहरूमा ज्ञान बाण भगवानले भर्नु भएको थियो। यी हुन् ज्ञान बाण। तिमीलाई थाहा छ- यो बाणले तिमीलाई यस दुनियाँबाट त्यस दुनियाँमा लिएर जान्छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरू धेरै विशाल बुद्धि बन्नु छ। एक ठाउँमा पनि तिमी नाम भयो, सरकारलाई थाहा भयो भने फेरि धेरै प्रभाव निस्कन्छ। एक ठाउँबाट कोही राम्रा ५-७ अफिसरहरू निस्किए भने उनीहरूले अखबारमा लेख्न लाग्छन्। भन्छन्- यी बी.के.ले वेश्याहरूलाई पनि उनीहरूको धन्दा छुटाएर शिवालयको मालिक बनाउँछन्। धेरै वाह-वाह निस्कन्छ। धन आदि सबै उनीहरूले लिएर आउने छन्। तिमीले धन के गर्छौ! त्यसबाट तिमीले ठूला-ठूला सेन्टर खोल्छौ। पैसाबाट चित्र आदि बनाउँछन्। मनुष्यले देखेर धेरै आश्चर्य खान्छन्। भन्छन्- पहिला पहिला त तिमीलाई पुरस्कार दिनुपर्छ। गभर्मेन्ट हाउसमा पनि तिमी चित्र लिएर जान्छन्। यिनीहरूमा धेरै आकर्षित हुन्छन्। दिलमा चाहना हुनुपर्छ- मनुष्यलाई देवता कसरी बनाऊ? यो त जानेका छौ- जसले कल्प पहिला लिएका छन् उनीहरूले नै लिन्छन्। यति धेरै धन आदि सबै कुरा छोड्नमा मेहनत छ। यी बाबाले बताउँछन्- मेरो आफ्नो घरबार, मित्र, सम्बन्धी आदि केही पनि छैन, मलाई के याद रहोस्, शिवबाबा र तिमी बच्चाहरू सिवाय कोही छैन। सबै कुरा एकसचेन्ज गरिदिँ। बाँकी बुद्धि कहाँ जाओस्। बाबालाई रथ दिएको छु। जस्तो तिमी त्यस्तै मैले पनि पढिरहेको छु। केवल रथ बाबालाई लोनमा दिएको छु।

तिमीलाई थाहा छ- हामीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं, सूर्यवंशी घरानामा सबैभन्दा पहिला आउनको लागि। यो हो नै नरबाट नारायण बन्ने कथा। तेस्रो नेत्र आत्मालाई मिल्छ। हामी आत्माको पढेर ज्ञान सुनेर देवता बनिरहेका छौं। फेरि राजाहरूको राजा बन्छौं। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई डबल शिरताज बनाउँछु। तिमी बुद्धि अहिले कति खुलेको छ, ज्ञान अनुसार कल्प पहिलाजस्तै। अब यादको यात्रामा पनि रहनु छ। सृष्टि चक्रलाई पनि याद गर्नु छ। पुरानो दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा भुल्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बुद्धिमा रहोस्- हाम्रो लागि नयाँ दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ, यो दुःखको पुरानो दुनियाँ समाप्त भयो कि भयो। यो दुनियाँ बिल्कुल राम्रो लाग्नु हुँदैन।

२) जसरी बाबाले आफ्ना सबै कुरा एकसचेन्ज गरिदिए त्यसैले त बुद्धि कहीं गएन। त्यस्तै फलो फादर गर्नु छ। दिलमा केवल यही चाहना रहोस्- हामीले मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवा गरौं, यस वेश्यालयलाई शिवालय बनाऔं।

वरदान:-

मुरलीको साजद्वारा मायालाई समर्पण गराउनेवाला मास्टर मुरलीधर भव

मुरली त धेरै सुनेका छौ, अब यस्तो मुरलीधर बन, जसबाट माया मुरलीको अगाडि समर्पण होस्। मुरलीको राजको साज यदि सदा बजाइरह्यो भने माया सदाको लागि समर्पण हुन्छ। मायाको मुख्य स्वरूप कारणको रूपमा आउँछ। जब मुरलीद्वारा कारणको निवारण मिल्छ तब माया सदाको लागि समाप्त हुन जान्छ। कारण खतम अर्थात् माया खतम।

स्तोत्र:-

अनुभवी स्वरूप बन्यौ भने अनुहारबाट भाग्यको झलक देखिन्छ।